

[Hanne Reintoft.]

melodien alt for godt fra børneinstitutionerne og ved fra begge områder, at alle kommuner tager sig denne bestemmelse overordentlig let. Findes der overhovedet i dette land én kommune, der har opfyldt sin forpligtelse til at sørge for det tilstrækkelige antal institutioner for børn? Jeg må sige, at jeg ikke deler fru Clara Muncks opfattelse af, at lovgivning er ét og praksis noget andet, og jeg vil gerne have at vide, hvorledes socialministeren havde tænkt sig at sørge for, at kommunerne holder loven. Der er ikke meget ved at lave en lovgivning, som man ved brydes hver eneste dag.

Mangel på alderdoms- og plejehjem er et af vore allerstørste sociale problemer. Syge og ældre må ligge i månedsvis på hospitalerne; de trives dårligt i hospitalsmiljøet, de optager nødvendig sengeplads for syge, der skal behandles, og det koster 3 gange så meget, som selv anbringelse på et velindrettet plejehjem vil koste. Dette er et typisk eksempel på mange års menneskefjendsk, fordyrende og dårligt planlagt lovgivning og administration.

Vi må også vende os skarpt mod den accept af private institutioner, som lovforslaget indeholder. Jeg ved ikke, hvorfor netop ældre og syge medborgere skal udsættes for denne institutionsform, som vi på alle andre sociale områder — inden for børneforsorg, åndssvageforsorg osv. — efter mange bitre erfaringer, som vi ganske vist lader patienterne indhøste, har forkastet. Hvis man kender lidt til vort udvalg af private plejehjem, må man vide, at nogle af dem selvfølgelig er gode, medens der på andre foregår ting, som vi under ingen omstændigheder kan acceptere. De private institutionsledere må vi undskylde; de har ofte dårlige hjælpemidler, det hele skal løbe rundt, og de skal selv have en fortjeneste. Men det er motiver, som man ikke kan blande ind i omsorgen for vore syge og gamle.

Man skal ikke føle sig beroliget af kommunalbestyrelsernes pligt til at føre tilsyn med disse institutioner. Når en flok kommunalbestyrelsesmedlemmer uanmeldt kommer farende og i 10-20 minutter går institutionen igennem, er det eneste, de kan konstatere, om der lige præcis er rent den dag. Der er overhovedet ikke andet, der bliver

lagt mærke til; det siger alle erfaringer med tilsyn af en sådan art. Må jeg henvise til undersøgelsen om børneværnenes tilsynspraksis for nogle år siden.

Under alle omstændigheder må institutionsanbringelse være det sidste, man griber til, og derfor skulle bestemmelserne om omsorgsarbejdet gerne udvides. Vore invalidepensionister forsømmer vi meget alvorligt her. Hvor tit oplever man ikke, at f. eks. et yngre menneske med en fremadskridende sygdom hjemsendes til kone og børn for at afvente plads på et plejehjem, ganske vist tilkendt invalidepension. Når man et år efter kontakter hustruen for at sige, at nu bliver der plads på plejehjemmet, finder man en familie, der er kørt fuldstændig ned. Hustruen er et nervevrag, børnene er blevet vanskelige eller sky over for kammeraterne, og den syge har bittert måttet lære sin overflodighed og sin hjælpeløshed at kende. Alt dette er foregået, uden at samfundet har vist nogen form for interesse, selv om man var vel vidende om, at her var en invalid, der ville få stadig flere bekymringer.

De forskellige foranstaltninger for ældre i øjeblikket er måske meget fornuftige; jeg tvivler ikke om, at en del ældre har glæde af dem, og derfor skal de også bibeholdes, selv om jeg synes, at de penge, der ofres på det, administreres helt forkert. Men vi ved med al ønskelig tydelighed — dér kan vi også henvise til forskningsinstitutets undersøgelser — at de mennesker, der finder vej til disse arrangementer, er dem, der alligevel på en eller anden måde vil komme i kontakt med omverdenen. I København er det lige præcis de 4.000 gamle, som alligevel kommer uden for døren. De, der virkelig trænger, de, der ikke står ud af sengen om morgenen, fordi de ved, at der alligevel ingen kommer, de, der bliver indlagt, fordi de ikke har orket at lave mad, dem er det, man skal have fat i, det er til dem, der skal ydes penge for at forebygge hospitals- og institutionsanbringelse.

Kommunerne burde have pligt til at have omsorgskonsulenter, ergoterapeuter og veluddannede hjemmehjælpere til dette arbejde. Det er sundest for de enkelte mennesker, og det er lettest og billigst både for samfundet og for de pårørende.

Vi er positive over for denne lovgivning. Men som det er fremgået, er der meget, vi